

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa H. P.
przeciwko Gminie K., D. K. i A. K.
o stwierdzenie nieważności umów,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 października 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 29 września 2017 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) odstępuje od obciążania powódki kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanej Gminy;**
- 3) przyznaje adwokat M. S. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w K. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Dla spełnienia wymogu z art.

398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powódka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wyjaśnienia rozbieżności w orzecznictwie w związku z wykładnią art. 136, 137 i 216 u.g.n. i określeniem sankcji, jaka powinna być zastosowana wobec umów zawartych po 1 stycznia 1998 r. z naruszeniem obowiązku informowania byłych właścicieli nieruchomości o zbędności tych nieruchomości na cele publiczne, na które zostały nabyte (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z potrzebą wykładni przepisów prawa niewyjaśnionych i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie jest możliwe wtedy, gdy różne metody wykładni przepisów prawa mających zastosowanie do oceny konkretnego stanu faktycznego prowadzą do nieracjonalnych lub rozbieżnych wyników, a nauka i orzecznictwo nie doszły do wyjaśnienia i ujednolicenia praktyki ich stosowania. Przesłanka ta nie zachodzi, gdy występujące rozbieżności zostały w orzecznictwie wyeliminowane, szczególnie zaś wtedy, gdy do tego wyeliminowania doszło w związku z podjęciem uchwały przez powiększony skład Sądu Najwyższego. Powódka w niniejszej sprawie dostrzegła, że o problemie zbieżnym z tym, którego wyjaśnienia oczekuje wnosząc skargę kasacyjną, Sąd Najwyższy wypowiedział się już w uchwale składu siedmiu sędziów z 15 września 2015 r., III CZP 107/14, OSNC 2016, nr 2, poz. 16. W orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych nie powstają jakiegokolwiek wątpliwości co do tego, że pogląd wyrażony w tej uchwale ma zastosowanie nie tylko do umów zawartych w okresie obowiązywania art. 69 ust. 1 i art. 47 ust. 4 ustawy z 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości, lecz i w okresie obowiązywania - mających zastosowanie w niniejszej sprawie - art. 136 i 137 u.g.n., a to z uwagi na prawie identyczne ich brzmienie oraz funkcje, jakie miały

spełniać w obrocie prawnym. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka nie wskazała na orzecznictwo, które - jej zdaniem - wskazuje na stale istniejącą potrzebę wyjaśnienia sformułowanego przez nią problemu.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ k.p.c., oraz - co do kosztów postępowania - art. 102, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji. Sąd Najwyższy odstąpił od obciążenia powódki kosztami postępowania należnymi pozwanej Gminie z uwagi na jej sytuację osobistą i majątkową oraz charakter sprawy.

O wynagrodzeniu pełnomocnika pozwanego Sąd Najwyższy orzekł stosownie do § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 6, § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2018 r. poz. 265).

jw